

NASCITA DE VENERE

(Paul Verlaine)

Ἡ Ἀφροδίτη ὄρθια στὸ πειρὸ ὄμορφο κογχύλι,
Ἄραξε τὴν ὄλγουρη, στὸ ἰλόστοροτο ἀκουγάλι,
Μὲ τὰ μαλλιά της κούβουτις ἀπ' τοῦ κορμιοῦ τὰ κάλλι,
Μόνον ὄσο γὰ νὰ στέλνονε μὲριες εὐχὲς τὴ χεῖλη,
Μιὰ Νύμφη, ἀνιδιπλώνοντας περιλάμπρο μαντιῖο,
Τρέχει νὰ ντύσῃ τὴ θεὰ βασιλικά, μὲ βίαι·
Κι' οἱ ἰγέρηδες, δὺο παλληκάρια χρυσοφτερωμένα,
Μὲ τὰ κορμιά τους τὰ πανόρημα σφιχταγκάλισμένα
— Τὸ ἔνα τὸ λένε Ζέφυρο, κι' εἶν' ὁ Βορρῆς ὁ ἄλλος —
Φυσᾷ τὸν θεῖον ἔρωτα στῆς θεᾶς τὸ ἀδούριο κάλλος,
Καὶ τ' ἄγιο μῦθος, Σέριουσιαι εἶν' ἡ γλοκεῖα μορφή της,
Σὰ νὰ προσμένῃ τὴ λαοφῆ, ποῦ ἐδῆς στὴ γέννησί της
Ἡ κάθε αἰώρα καὶ τὸ κάθε χόρτο της χαρίζε,
Καὶ μὴ ἀθώωτ' ἀνύουχη τὴν ἄνθ' της πολλίζε.

Ποιητής: Μετρεῖς: Γ. Θ. ΜΑΥΤΑ

— ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

ΕΓΓΕΙΝΕ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν Συνταγμα-
τικὴν Μοναρχίαν πρὸς τὸ μῆλον πολιτεύμα,
τὸ κατα τύπου Συνταγματικὸ καὶ κατ' οὐσίαν
Μοναρχικόν, τὸ ὁποῖον καλεῖ τὸσο ὑποδεικνύεται
ἀπὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ
μόνον πολιτεύμα ποῦ ἔμπορεῖ νὰ πιχτή, καὶ νὰ
θαυματουργήτῃ στὸν τοπο μας, χωρὶς νὰ καθῆ
τίποτε ὁ περιφρῆμος πράχηνος τοῦ Ρωμηοῦ, ὁ
μὴ ἀνεχόμενος ζυγόν, καὶ χωρὶς νὰ μετῆ ὁ ἀ-
τίθαστος Κοινοβουλευτισμὸς μας δίχως χαλι-
νάρη.

Ἔγεινε λοιπὸν τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ
σωτήριον αὐτὸ πολιτεύμα — καὶ τὸ περιεργόν,
ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ παρηγορὸν εἶνε, ὅτι ἔγεινε
συμπράττοντος τοῦ κ. Δεληγιάννη,
τοῦ ἀκοιμητοῦ αὐτοῦ Κερβέρου τῶν Θεσμῶν,
κ' ἐπειρημοῦντος τοῦ Συνταγματικοῦ συρφετοῦ
τοῦ κ. Σαμφάκου, ὁ ὁποῖος—καὶ συρφετὸς καὶ
Σαμφάκος— στέκεται μὲ τῆς σανίδας στὸ χέρι,
ἀγρυπνὸς φρουρὸς τοῦ Συντάγματος καὶ κομ-

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

J. J. BARONIAN

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Δεν εἶχε περᾶσει μιτῆ ὥρα ποῦ ἔνα νέος μπῆκε
στὸ σπίτι τοῦ Ἀμπσαλὸν Ἀγά. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν
ἔμοιαζεν οὔτε μὲ τραπεζίτη, οὔτε μ' ἐργατικόν·
ἔμοιαζε περισσότερο μὲ κάποιον ποῦ δὲν ἔχει τὸ παρὸ
μοιο τοῦ. Φανότανε ὡς τριάντα ἔτη χρόνων μᾶτις
μαλλιαρὸς καὶ μαλλιά ζαυθὰ στόλιζεν τὸ πρόσωπό του
κι' εἶχεν ἀκόμα ἴσα μὲ δὺο σπιθαμῆς γένεια, ποῦ
στὴν ὄλη εἶνε σφιχτάκι λυγρῆς ἢ δυστυχίης. Τὰ
κορμιά του ἦταν τόσο παλιὰ, ποῦ οἱ ὀρχηολόγοι
θᾶδιναν γι' αὐτὰ ἀρετὸ ποσόν. Μ' ὄλον τοῦτο τὸ
πρόσωπον αὐτό, τὸσον ἀντιπαθητικὸν γιὰ τὰ ρόζα
του, εἶχε φρονιμοφῆ μὲ πολὺ συμπληρωτικῆ.

— Εἶμαι δούλος τῆς Ἐπιταγῆς Σας, σεβα-

πάρσος ἀκούραστος τῶν Κοινοβουλευτικῶν Ραμ-
παγάδων.

Χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ χωρὶς περιφράσεις
ἀτκοπες, τὸ Ὑπουργεῖο τοῦ κ. Ράλλη εἶνε
Ἐπὺρ γ ε ἰ ο Μ ο ν α ρ χ ι κ ὸ Καὶ μόνον
διότι ὁ κ. Ράλλης ἀνέλαβε νὰ παίξῃ τὸν ρό-
λον αὐτοῦ, εἶνε ἀξίος τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύ-
νης καὶ ὑπεράξιος νὰ πάρῃ πλήρη ἀφειν τῶν
Ἀντιδυναστικῶν τοῦ ἀμαρτιῶν καὶ καμωμάτων.

ἩΜΠΟΡΕΙ νὰ τὸ λέη ὄσο θέλη ὁ κ. Δεληγιάν-
νης — ἂν καὶ τὸσο ἀγαθόπουλος δὲν μᾶς
φαίνεται — πῶς τὸ Ὑπουργεῖον Ράλλη ἐβγήκε
διὰ λαπαροτομίας ἀπὸ τὰ σπλάχνα του. Ἄς
μὲντ' ἔρυσχος καὶ τὰ σπλάχνα του τίποτε δὲν
ἐπάθαν.

Τὸ Ὑπουργεῖον ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Μπαρμπά-
να καὶ ἀπὸ μια τέτοια παρὰ σκευασμῆ-
νὴ ὀχλοκρατία, δὲν ἔμποροῦσε παρὰ καὶ τέ-
τοιο Ὑπουργεῖο νὰ βγῆ.

Ἄν ἡ ἐξέγερσις ἦτο φυσικὴ, αὐτοματος,
τὸ Ὑπουργεῖον θὰ ἦταν Δημοκρατικόν. Ἐπειδὴ
ὀμως ἡ ἐξέγερσις ἦταν παρασκευασμένη, ὄχι
χάρη τῆς Στυφίδος, ἀλλὰ χάριν Μερίδος τοῦ
κ. Δεληγιάννη, τὸ Ὑπουργεῖον εἶνε Μοναρχι-
κόν, γαρνιρισμένον μὲ ὄλους τοὺς Συνταγματι-
κοὺς μεζέδες.

ΚΑΙ ἡ ὑποδείξις:
Ὁ Βασιλεὺς ἐχειροτονήσῃ τὸν κ. Ράλλη
Πρωθυπουργόν, ὄχι στὴν ἐποχὴ ποῦ ὁ κ. Ρά-
λλης εἶχε πέντε δεκά ὀπαδοὺς στὴν Βουλῆν, ἀλλὰ
στὴν ἐποχὴ ποῦ κι' ὁ ἴδιος δὲν ἔμποροῦτε νὰ ὀ-
νομασθῆ Ραλλικός, ἀφοῦ ἦσαν ὀηλωμένοι στὸ
Δεληγιαννικὸν κορμῆ.

Τὸν ἔκανε λοιπὸν Πρωθυπουργόν. Τὸν ἀφῆσε
νὰ πάρῃ καὶ δὺο Ὑπουργοὺς ἀπὸ τὸ Σπίτι τῆς
ὀδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου. Ἔβαλε καὶ τὸν Θεοτόκη
νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Εἶπε καὶ στὸ Ζαῖμη νὰ
κλείσῃ τὰ μάτια του.

Καὶ ψηφίζονται ἐκεῖνα ποῦ θέλει ὁ Βασι-
λεὺς νὰ ψηφισθοῦν. Καὶ γίνονται ἐκεῖνα ποῦ θέ-
λει ὁ Βασιλεὺς νὰ γίνουν. Καὶ λέγεται
ἀ κ ὸ μ η, ἐκεῖνα ποῦ θέλει ὁ Βασιλεὺς νὰ λέ-
γουνται.

στὸ κύριε, ἐφῶναξεν ὁ νέος, ἀμα μπῆκε καὶ τὸν Ζέ-
γασεν ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγά.

— Τί τρέχει, τί μὲ θέλετε; ρώτησεν ὁ Ἀγάς
τρομαγμένος.

— Μεγαλόψυχε κύριε, ἔμαθα τὸν ἐρχομὸ σας κ'
ἔτρεξα νάρθη ἐδῶ καὶ νὰ καταθέσω στὰ πόδια σας
τὴ δικαθεκίωσῃ τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ μου.

— Στὰ πόδια μου; Καλὰ, βάλε τα ἐκεῖ, εἶπεν
ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, νομίζοντας πῶς τοῦρερε πικ-
τούρλε.

— Εὐχαριστῶ, σεβαστε κύριε! εἶπεν ὁ νέος βγά-
ζοντας τὸ φῆσι του· κι' ἀνακλίνοντας σ' ἕνα τρα-
πέζι στᾶθηκεν ὀλόρθος εἰς.

Ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς καταστασιασμένος μπρᾶς
σὲ τέτοιο θέαμα, ἦταν ἀνυπόμονος νὰ μάθει τί ὀθ-
κάνεν ὁ κύριος αὐτὸς ἀπάνου στὸ τραπέζι.

Ὁ νέος ἐβγάδεν ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα χαρτί
καὶ στηλόνοντας τὸ βλέμμα του ἀπᾶσιν στὸν Ἀγά,
ἐφῶναξε μ' ὄλη τὴ δύνμη του.

— Κύριε, κύριε!

Ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, φοβισμένος ἀπ' τὴν τρο-
μερὴν αὐτὴν φωνή, ἀναδρανήθηκε δὺο μέτρα ἄσπ-
κῶσιμά του καὶ μὴν ἔμπορόντας πιά νὰ κρατηθῆ,
ἐφῶναξε.

— Ποῖός εἶνε αὐτός ὁ ἀνθρώπος; Ὄνα κανέναν

Καὶ ἡ Βουλῆ ἐτραβήχτηκε, ὄπως καὶ τῆς
ἀξίζε, στὸ ἀριστερό. Καὶ ὁ Προῦπολογισμὸς
πέρνεται σάν ἐνεῖρο, σὲ μιὰ νυχτιὰ καλοκαι-
ρινή. Καὶ ἡ Α. Μ. ἀρχισε ὄχι μόνον νὰ ἀρχῆ
τυπικῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ κυβερνήτῃ κατ' οὐσίαν
τὴν Ἑλλάδα.

ΕἶΤΙ ἔπρεπε νὰ γενῆ κ' ἔτσι ἔγεινε.
Ἦταν πιά καιρὸς.

Τὸ κακὸν εἶχε φτάει στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ
Συναλλαγὴ καὶ μέσα τὴν Βουλῆν, κι' ἐξῶ ἀπ'
αὐτὴν, ἔχει λυστάξει κυριαρχικῶς. Ἡ πλειο-
νοψηφία τῆς Βουλῆς—ἡ ἀντιπροσωπεύουσα ὀθ-
θεν τὸ φρονήμα τοῦ ἔθνους—εἶχε καταστήσει
ἔρμαιον τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ μπε-
χλιθάνη. Τὰ Ὑπουργεῖα ἔπαψαν πιά νὰ ἔκ-
π ο ο ε ὶ ω ν τ α ἰ ἀπὸ τὴν Βουλῆν, καὶ ἀρχι-
σαν νὰ ξεφυτρώνουν σάν μαντιάρια, ποτε ἀπὸ
τὸ Πανεπιστήμιον, ποτε ἀπὸ τὰ ὀθηαῖκά γυ-
πιά καὶ τελευταῖα κι' ἀπὸ τοῦ Τριτυμπῶδα
τ' ἀλώνιο. Ὄλη δὲ ἡ σωφροσύνα μερίδα τῶν
Ρωμηῶν, ἀρχισε νὰ ἀναῖτητῆ μέρη μετῆμέρι μὲ
τὸ φανάρι ἀναμμένο, ὄχι πιά ἀνθρώπο, γιὰτὶ
τέτοιο πρᾶγμα δὲν βρῖσκεται ἐδῶ, ἀλλὰ κά-
ποια σκιά ποῦ καλεῖται Νόμος καὶ κάποιο φάν-
τασμα τοῦ ἔθνους δυσμάζωτα.

Στὴν ἀναμυομυοῦλ' αὐτῆ—κάποιος ἐπιει-
κῆς δὲν εἶνε ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός; — κάποι
σοβρὸν καὶ κάποι τολμηρὸν ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Καὶ ἔγεινε. Καὶ μάλιστα μὲ μεγάλη τέχνη
καὶ μὲ περισσὴ τσαχνινιά.

Μὲ τῆς ὀγειες σας, κ. Δεληγιάννη! Αὐτὸ
ποῦ γίνεται σήμερα εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς
τὴν πολιτικὴν ἀναμόρφωσιν καὶ τὸ πρῶτο πεί-
ραμα, τὸ ὁποῖον τὸσον ἐπέτυχεν, ὄστε θὰ δώσῃ
θάρρος στοὺς Πειραματιστὰς νὰ προβοῦν σιγά
σιγά καὶ σ' ἄλλα γενναϊότερα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

πολλὸς παύσηγεν ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο ἢ κανέναν
ζουρλο ποῦ πρέπει νὰ τὸν πᾶνε σ' αὐτό.

— Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ τὸ σκοτάδι πολυμοῦσε
μὲ τὸ φῶς, ἢ ἀμάθεια μὲ τὴ γνώση, τὸ παρελθόν
μὲ τὸ μέλλον, ἢ προστακτικὴ μὲ τὸν ἀόριστον, τὸ
κρέας μὲ τὰ λάχανα, μὲ τὴν αὐτὸς πέρασε, τὰ
πράγματα ἐκεῖνα ἀνήκουν στὸ παρελθόν
κ' ἐμεῖς ἀνήκουμε στὸ μέλλον. Ἦταν τὸ σκοτάδι
κ' ἐμεῖς εἶμαστε τὸ φῶς· ἦταν ἀγράμματα, ἐμεῖς
σοφοί· ἦταν ἡ φωτιὰ, ἐμεῖς τὸ νερό· ἦταν τὸ κρέας,
ἐμεῖς τὰ λάχανα· ἦταν τ' ἀγγούρια, ἐμεῖς τὰ
μῆλα· ἦταν τ' ἀγάθια, ἐμεῖς τὰ ρόδια.

Πέρασαν, πέρασαν οἱ αἰῶνες, αὐτοὶ, ποῦ ἡ ἀνθρω-
πότητα κορυφώτανε στὴν κορυφὴ τῆς ἀμαθείας...

— Τί σὰ; ἐπικρῆν, ἀδελφοί μου! δὲ πᾶς ἔκανα
τίποτες, τί θέλετε ἀπὸ μένα; Παγαίνετε νᾶν τὰ
πῆτε τὰ πρᾶγμα· αὐτὰ σ' ἐκείνου ποῦ σὰ; ἔκανε νὰ
θυμώσῃτε.

— Ναι, ἡ ἀνθρωπότης βασιλευσάντας, βριζό-
τανε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν σαλκωρῶν καὶ δὲν ἔξερε σὲ
ποῖον νὰ καταφύγῃ, σὲ ποῖον νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Δίκαιε Θεέ, δίκαιε Θεέ! ἔλεγε μονᾶχος του,
ὁ Ἀμπσαλὸν Ἀγάς, νὰ δουλιέ; Τὴν μὲ ποῦ νὰ
τὸν κατεδάσω ἀπ' τὸ τραπέζι, μὲ φροβᾶμαι μὴ
βγάλῃ κανένα κομπόζο ἀπ' τὴ τσέπη του καὶ